

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ φτιάσε μου τὸν καφέ μου ἀπ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ τοῦ κόσμου. . . Ἐπὶ τέλους θὰ τὸν πιῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως διαφεύγουσα τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Ἐλα, ντροπή σου καὶ λιγάκι . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ περιπτυσσομένους αὐτοὺς. — Κ' ἐσεῖς ἐλάτ' ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου νὰ σᾶς σφίξω καὶ τοὺς δύο σὰν παιδιὰ μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως ἐπιπλήττουσα τὸν Ἀλέξανδρον ὅστις τὴν τσιμπᾷ. — Ἡσυχία λοιπόν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος μετ' αὐτῶν. — ὦ ἀνθρωπότης . . . πάντοτε ἡ ἴδια εἶσαι, καὶ δὲν θ' ἀλλάξης ποτέ! Ἄχ, εἶχε δίκαιον ὁ Σοῦτσος ὅταν ἔλεγε :

Ὁ κόσμος ἔτσι ἐκτίσθη
καὶ ἔτσι ἐσχηματίσθη
καὶ δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀλλάξη
τὴν ἄτακτὴν του τάξιν!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Εἶπαν πῶς ἡ εὐαίσθητη Μαρία
Ἐπῆρε σουλιμὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ.
Κόσμε ψεύτη, ἀνόητη κοινωνία!
Τὸ σουλιμὰ δὲν ξέρεις τί τὸν κάνει;

[Ἐκ Ζακύνθου]

ΥΑΚΙΝΘΟΣ